

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 14

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 8 ianuarie 2004

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.845/2003. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind norme de aplicare a unor prevederi din titlul VI „Taxa pe valoarea adăugată“ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	1–8

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE

ORDIN

privind norme de aplicare a unor prevederi din titlul VI „Taxa pe valoarea adăugată“ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

În temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 735/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările ulterioare, în baza prevederilor art. 128 alin. (1), art. 142, art. 145 alin. (6), art. 147 alin. (10), art. 149 alin. (5), art. 151 și ale art. 161 alin. (1) și (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

CAPITOLUL I

Norme de aplicare a art. 128 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Art. 1. — Conform art. 128 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, prin *livrare de bunuri* se înțelege orice transfer al dreptului de proprietate asupra bunurilor de la proprietar către o altă persoană, direct sau prin persoane care acționează în numele acestora. Pentru

bunurile, altele decât cele second-hand, încredințate în vederea vânzării în baza unui contract de consignație, data livrării bunurilor de la consignatar la consignant se consideră a fi data vânzării bunurilor de către consignant către beneficiar. Facturarea bunurilor de către consignant către consignant se face cel mai târziu la finele lunii în care bunurile au fost vândute.

CAPITOLUL II

Norme de aplicare a scutirilor de taxă pe valoarea adăugată pentru importurile de bunuri prevăzute la art. 142 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Art. 2. — (1) Potrivit art. 142 lit. d) din Legea nr. 571/2003, este scutit de taxa pe valoarea adăugată importul de bunuri de către misiunile diplomatice și birourile consulare, precum și de către cetățenii străini cu statut diplomatic sau consular în România, în condiții de reciprocitate, potrivit procedurii stabilite prin norme.

(2) Scutirea se acordă de către birourile vamale de control și vămuire, pe baza avizului Ministerului Afacerilor Externe privind respectarea condițiilor de reciprocitate legate de importul bunurilor.

Art. 3. — (1) Potrivit art. 142 lit. e) din Legea nr. 571/2003, este scutit de taxa pe valoarea adăugată importul de bunuri efectuat de reprezentanțele organismelor internaționale și interguvernamentale acreditate în România, precum și de către cetățenii străini angajați ai acestor organizații, în limitele și în conformitate cu condițiile precizate în convențiile de înființare a acestor organizații, potrivit procedurii stabilite prin norme.

(2) Scutirea se acordă de către birourile vamale de control și vămuire, pe baza avizului Ministerului Afacerilor Externe privind respectarea limitelor și condițiilor precizate în convențiile de înființare a acestor organizații.

Art. 4. — (1) Potrivit art. 142 lit. h) din Legea nr. 571/2003, este scutit de taxa pe valoarea adăugată importul de bunuri primite în mod gratuit cu titlu de ajutoare sau donații destinate unor scopuri cu caracter religios, de apărare a sănătății, de apărare a țării sau siguranței naționale, artistic, educativ, sportiv, de protecție și ameliorare a mediului, de protecție și conservare a monumentelor istorice și de arhitectură, în condițiile stabilite prin norme.

(2) Scutirea se aplică de către birourile vamale de control și vămuire, pe baza documentelor din care rezultă că bunurile au fost primite fără obligații de plată și a unei declarații pe propria răspundere semnate de reprezentantul legal al importatorului sau de persoana împuternicită de acesta, prin care se confirmă că bunurile sunt destinate scopurilor menționate la art. 142 lit. h) din Legea nr. 571/2003, că nu vor face obiectul unor comercializări ulterioare cel puțin 5 ani de la data importului și că vor fi folosite numai în scopurile pentru care au fost importate. Declarațiile nereale atrag răspunderea civilă sau penală, după caz, potrivit prevederilor Legii nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare. Declarația pe propria răspundere se întocmește în trei exemplare originale, dintre care un exemplar se depune la biroul vamal la care se face declarația vamală de import, un exemplar se depune la organul fiscal teritorial, iar al treilea exemplar se păstrează la documentele financiar-contabile ale beneficiarului. La schimbarea destinației bunurilor, înainte de expirarea termenului de 5 ani, importatorii sunt obligați să îndeplinească formalitățile legale privind importul mărfurilor și să achite taxa pe valoarea adăugată aferentă importului. Organele de control fiscal și

ale Gărzii Financiare sunt obligate să urmărească destinația dată bunurilor respective și, în cazul în care se constată schimbarea acesteia, să sesizeze organele vamale pentru luarea măsurilor ce decurg din aplicarea legii.

(3) Bunurile destinate apărării sănătății, pentru care se acordă scutirea de taxă pe valoarea adăugată în baza art. 142 lit. h) din Legea nr. 571/2003, sunt orice alte bunuri decât cele prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 59/2003 privind unele categorii de bunuri scutite de la plata datoriei vamale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 545/2003.

Art. 5. — (1) Potrivit art. 142 lit. i) din Legea nr. 571/2003, este scutit de taxa pe valoarea adăugată importul de bunuri finanțate din împrumuturi nerambursabile acordate de guverne străine, organisme internaționale și/sau organizații nonprofit din străinătate și din țară, în condițiile stabilite prin norme.

(2) Prin *împrumuturi nerambursabile acordate României*, în sensul art. 142 lit. i) din Legea nr. 571/2003, se înțelege împrumuturile bănești acordate de guverne străine, de organisme internaționale și/sau de organizații nonprofit din străinătate și din țară unor beneficiari din România și care sunt consemnate în acorduri, protocoale și/sau înțelegeri, memorandumuri, încheiate cu guverne străine, organisme internaționale sau organizații nonprofit din străinătate și din țară.

(3) Scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată pentru importul de bunuri finanțate direct din împrumuturi nerambursabile, acordate de organisme internaționale sau de guverne străine, se acordă de către birourile vamale de control și vămuire, pe baza documentelor care atestă că acestea sunt finanțate din împrumuturi nerambursabile.

(4) Scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată pentru importul de bunuri finanțate direct din împrumuturi nerambursabile, acordate de organizații nonprofit și de caritate din străinătate și din țară, se acordă de către birourile vamale de control și vămuire, pe baza documentelor care atestă că acestea sunt finanțate din împrumuturi nerambursabile și sunt destinate realizării unor scopuri cu caracter umanitar, social, filantropic, religios, de apărare a sănătății, de apărare a țării sau siguranței naționale, cultural, artistic, educativ, științific, sportiv, de protecție și ameliorare a mediului, de protecție și conservare a monumentelor istorice și de arhitectură. Documentele prin care se atestă sursa de finanțare și destinația bunurilor importate sunt acorduri, protocoale și/sau înțelegeri, memorandumuri, încheiate cu organizații nonprofit și de caritate din străinătate și din țară.

(5) Organele de control fiscal și ale Gărzii Financiare sunt obligate să urmărească destinația dată bunurilor respective și, în cazul în care se constată schimbarea acesteia în termen de 5 ani de la data intrării în țară a bunurilor, să sesizeze organele vamale pentru luarea măsurilor ce decurg din aplicarea legii.

Art. 6. — (1) Potrivit art. 142 lit. j) din Legea nr. 571/2003, este scutit de taxa pe valoarea adăugată importul următoarelor bunuri: bunurile de origine română, bunurile străine care, potrivit legii, devin proprietatea statului, bunurile reparate în străinătate sau bunurile care le înlocuiesc pe cele necorespunzătoare calitativ, returnate

partenerilor externi în perioada de garanție, bunurile care se înapoiază în țară ca urmare a unei expedieri eronate, echipamentele pentru protecția mediului stabilite prin hotărâre a Guvernului.

(2) Bunurile străine care, potrivit legii, devin proprietatea statului sunt:

a) bunurile care sunt abandonate printr-o declarație scrisă dată autorităților vamale;

b) bunurile pentru care la expirarea termenului de păstrare, acordat de autoritatea vamală, titularii nu au reglementat situația vamală a acestora;

c) bunurile confiscate de autoritățile competente, potrivit legii.

(3) Ajutoarele de stat pentru protecția mediului acordate în baza hotărârilor Guvernului vor fi notificate Consiliului Concurenței în vederea autorizării și vor respecta prevederile Regulamentului privind ajutorul de stat pentru protecția mediului, respectiv:

a) nu pot beneficia de prevederile art. 142 lit. j) din Legea nr. 571/2003 agenții economici care operează în domeniile: agricultură, activități de instruire a angajaților în domeniul mediului, proiectarea și fabricarea de mijloace de transport care pot fi exploatate cu mai puține resurse naturale, acțiunile întreprinse în cadrul instalațiilor sau al altor unități de producție în vederea îmbunătățirii siguranței în exploatare sau igienizării;

b) ajutoarele pentru protecția mediului trebuie acordate, de regulă, numai agenților economici care respectă principiul „internalizarea costurilor“, respectiv toate costurile legate de protecția mediului trebuie să fie incluse în costurile de producție ale agentului economic, și sunt acordate în vederea atingerii unor standarde de mediu mai mari decât cele prevăzute de legislația în vigoare;

c) în cazul în care agenții economici dovedesc imposibilitatea respectării acestui principiu, ajutorul de stat acordat pentru alinierea la standardele de mediu generale existente trebuie să fie limitat în timp;

d) pentru întreprinderile mici și mijlocii se pot acorda ajutoare pe o perioadă de 3 ani pentru a se conforma noilor norme care prevăd standarde de mediu;

e) ajutorul pentru protecția mediului poate fi acordat: pentru investiții, pentru reabilitarea amplasamentelor industriale poluate, pentru reamplasarea agenților economici;

f) intensitatea maximă a ajutorului reprezintă ponderea ajutorului de stat în total costuri eligibile aferente investiției și are următoarele plafoane în cazul investițiilor: rata ajutorului regional — 50% pentru firmele mari, 65% pentru întreprinderile mici și mijlocii, plus 10%. În cazul în care se demonstrează caracterul indispensabil al investiției, se pot acorda ajutoare pentru investiții în favoarea producerii de energie regenerabilă și acestea pot atinge până la 100% din costurile eligibile. Costurile eligibile trebuie să se limiteze strict la costurile suplimentare generate de investițiile necesare pentru îndeplinirea obiectivelor de protecție a mediului. Costurile eligibile trebuie calculate făcând abstracție de avantajele obținute dintr-o eventuală creștere a capacității, de economiile de costuri realizate în primii 5 ani de viață ai investiției și de producția auxiliară suplimentară obținută în respectiva perioadă de 5 ani. În cazul investițiilor pentru producerea de energie din surse regenerabile, costurile eli-

gibile ale investiției sunt în mod normal costurile suplimentare suportate de către agentul economic în comparație cu o instalație de energie convențională care are aceeași capacitate de producție efectivă de energie;

g) în cazul reabilitării amplasamentelor industriale poluate, intensitatea maximă admisibilă a ajutorului de stat poate ajunge la 100% din costurile eligibile plus 15% din costul total al lucrării. Costurile eligibile sunt egale cu costurile lucrării de reabilitare diminuate cu creșterea valorii terenului;

h) în cazul reamplasării agenților economici, intensitatea maximă admisibilă a ajutorului de stat are aceleași praguri ca în cazul ajutorului pentru investiții. Costurile eligibile nu includ și cheltuielile legate de eventualele creșteri ale capacităților;

i) ajutoarele pentru protecția mediului nu pot fi combinate cu alte forme de ajutor cu același obiectiv sau obiective diferite dacă un asemenea cumul atinge o intensitate a ajutorului mai mare decât cele prevăzute mai sus.

CAPITOLUL III

Norme de aplicare a art. 145 alin. (6) și (10) și art. 149 alin. (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Art. 7. — (1) Potrivit art. 145 alin. (6) din Legea nr. 571/2003, se acordă dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată pentru achizițiile de bunuri și/sau servicii destinate realizării de operațiuni prevăzute la art. 145 alin. (3)—(5) din Legea nr. 571/2003, efectuate de persoane impozabile înainte de înregistrarea ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată, care nu aplică regimul special de scutire prevăzut de art. 152 din Legea nr. 571/2003, în condiții prevăzute prin norme.

(2) Persoanele impozabile înregistrate ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată pot să exercite dreptul de deducere pentru bunuri și/sau servicii achiziționate cu cel mult 90 de zile anterioare datei de înregistrare ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată în următoarele cazuri:

a) în situația în care sunt persoane impozabile stabilite în străinătate și trebuie să își desemneze un sediu permanent în România sau un reprezentant fiscal;

b) în caz de reorganizare, când o entitate se divide și în urma divizării iau naștere mai multe persoane impozabile;

c) în orice situație în care între momentul înființării juridice a unei persoane impozabile și data la care i se atribuie codul fiscal de plătitor de taxă pe valoarea adăugată există un decalaj de timp.

Art. 8. — (1) Potrivit art. 145 alin. (10) din Legea nr. 571/2003, în situațiile prevăzute la art. 138 din Legea nr. 571/2003, precum și în alte cazuri specificate prin norme, taxa pe valoarea adăugată dedusă poate fi ajustată conform procedurii stabilite prin norme.

(2) În cazul unor modificări legislative, în sensul trecerii de la operațiuni care nu dau drept de deducere la operațiuni care dau drept de deducere, persoanele impozabile înregistrate ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată pot să își ajusteze dreptul de deducere pentru taxa aferentă bunurilor de natura stocurilor constatate pe bază de inventariere la data modificării intervenite, precum și pentru

bunuri de natura mijloacelor fixe care au fost achiziționate cu cel mult 90 de zile anterioare modificării intervenite. Ajustarea în acest caz reprezintă exercitarea dreptului de deducere.

(3) Pentru exercitarea dreptului de deducere prevăzut la alin. (2) și art. 7 din prezentul ordin trebuie îndeplinite următoarele cerințe:

a) bunurile respective urmează a fi utilizate pentru operațiuni care dau drept de deducere;

b) persoana impozabilă trebuie să dețină o factură fiscală sau un alt document legal aprobat prin care să justifice suma taxei pe valoarea adăugată aferente bunurilor și/sau serviciilor achiziționate.

(4) Persoanele impozabile care se înregistrează ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată ca urmare a unor modificări legislative, în sensul trecerii de la operațiuni care nu dau drept de deducere la operațiuni care dau drept de deducere, pot să își exercite dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată conform art. 145 alin. (11) și (12) din Legea nr. 571/2003, la data înregistrării ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată.

(5) În cazul unor modificări legislative, în sensul trecerii de la operațiuni care dau drept de deducere la operațiuni care nu dau drept de deducere, orice persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată trebuie să își ajusteze dreptul de deducere exercitat inițial pentru taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor de natura stocurilor constatate pe bază de inventariere la data modificării intervenite, precum și pentru bunuri de natura mijloacelor fixe care au fost achiziționate cu cel mult 90 de zile anterioare modificării intervenite, care sunt destinate realizării de operațiuni care nu dau drept de deducere. Ajustarea reprezintă în această situație anularea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată deduse inițial.

(6) Pentru situațiile prevăzute la art. 138 lit. a), b), c) și e) din Legea nr. 571/2003 beneficiarii sunt obligați să își ajusteze dreptul de deducere. În aceste situații ajustarea reprezintă anularea totală sau parțială a taxei pe valoarea adăugată deduse inițial sau în cazul prevăzut la art. 138 lit. c) din aceeași lege, când prețurile se majorează ulterior livrării sau prestării, ajustarea reprezintă exercitarea dreptului de deducere a taxei aferente majorării de preț.

Art. 9. — (1) Potrivit art. 149 alin. (5) din Legea nr. 571/2003, soldul sumei negative a taxei pe valoarea adăugată solicitat de persoana impozabilă la rambursare, prin decontul de taxă pe valoarea adăugată, nu se reportează în perioada fiscală următoare. În situația în care persoana impozabilă renunță la cererea de rambursare, poate să preia suma respectivă în decontul de taxă pe valoarea adăugată ca sumă reportată din perioada fiscală precedentă pentru care nu s-a depus cerere de rambursare. Renunțarea la cererea de rambursare trebuie să fie comunicată în scris organului fiscal teritorial pentru a fi operată în fișa pe plătitor.

(2) Sumele solicitate la rambursare se înregistrează la sfârșitul perioadei fiscale într-un analitic separat al contului 4424. Sumele înregistrate în acest analitic nu pot fi luate în considerare pentru regularizările de taxă prevăzute de

art. 149 din Legea nr. 571/2003, cu excepția cazurilor când s-a renunțat la cererea de rambursare conform alin. (1).

(3) Cererile de rambursare/compensare a taxei pe valoarea adăugată depuse o dată cu deconturile de taxă pe valoarea adăugată până la data de 31 decembrie 2003, nesoluționate până la această dată, precum și cererile de rambursare/compensare aferente lunii decembrie 2003, care se depun o dată cu decontul lunii decembrie până la data de 25 ianuarie 2004 inclusiv, vor fi soluționate conform prevederilor legale privind taxa pe valoarea adăugată în vigoare în luna pentru care s-a întocmit decontul privind taxa pe valoarea adăugată.

CAPITOLUL IV

Norme de aplicare a prevederilor art. 151 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Art. 10. — (1) Desemnarea reprezentantului fiscal se face pe bază de cerere depusă de persoana impozabilă, stabilită în străinătate, la organul fiscal la care reprezentantul propus este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe. Cererea trebuie însoțită de:

a) declarația de începere a activității, care va cuprinde: data, volumul și natura activității pe care o va desfășura în România;

b) copie de pe actul de constituire în străinătate a persoanei impozabile respective;

c) acceptul scris al persoanei propuse ca reprezentant fiscal, prin care aceasta se angajează să îndeplinească obligațiile ce îi revin conform legii și în care trebuie să precizeze natura operațiunilor și valoarea estimată a acestora.

(2) Nu se admite decât un singur reprezentant fiscal pentru ansamblul operațiunilor taxabile sau scutite cu drept de deducere, desfășurate în România de persoana impozabilă stabilită în străinătate. Nu se admite coexistența mai multor reprezentanți fiscali cu angajamente limitate. Pot fi desemnate reprezentanți fiscali orice persoane impozabile înregistrate ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată.

(3) Organul fiscal verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) și (2) și, în termen de cel mult 30 de zile de la data primirii cererii, comunică decizia luată atât persoanei impozabile stabilite în străinătate, cât și persoanei propuse ca reprezentant fiscal de aceasta. În cazul acceptării cererii, concomitent cu transmiterea deciziei de aprobare se indică și codul fiscal atribuit reprezentantului fiscal, care trebuie să fie diferit de codul fiscal atribuit pentru activitatea proprie a acestuia. Atribuirea codului fiscal se face de către Direcția generală a tehnologiei informației din cadrul Ministerului Finanțelor Publice. În cazul respingerii cererii decizia se comunică ambelor părți, cu motivarea refuzului.

(4) Reprezentantul fiscal, după ce a fost acceptat de organul fiscal competent, este angajat din punct de vedere al drepturilor și obligațiilor privind taxa pe valoarea adăugată pentru toate operațiunile efectuate în România de persoana impozabilă stabilită în străinătate, atât timp cât durează mandatul său. Operațiunile efectuate de reprezentantul fiscal în numele persoanei impozabile stabilite în străinătate nu trebuie evidențiate în contabilitatea proprie a

persoanei desemnate ca reprezentant fiscal, acestea nefiind operațiunile sale, ci ale persoanei pe care o reprezintă. Obligațiile și drepturile persoanei stabilite în străinătate, privind aplicarea taxei pe valoarea adăugată aferente operațiunilor efectuate în România, sunt cele stabilite la titlul VI din Legea nr. 571/2003 pentru orice altă persoană impozabilă română și se exercită prin reprezentantul fiscal, mai puțin evidența contabilă care nu este obligatorie. Prevederile art. 152 din Legea nr. 571/2003 nu sunt aplicabile pentru persoanele impozabile stabilite în străinătate.

(5) Reprezentantul fiscal poate să renunțe la angajamentul asumat printr-o cerere adresată organului fiscal. În cerere trebuie să precizeze ultimul decont de taxă pe valoarea adăugată pe care îl va depune în această calitate și să propună o dată ulterioară depunerii cererii, când va lua sfârșit mandatul său. De asemenea, este obligat să precizeze dacă renunțarea la mandat se datorează încetării activității în România a persoanei impozabile stabilite în străinătate. În cazul în care persoana impozabilă stabilită în străinătate își continuă activitatea în România, cererea poate fi acceptată numai dacă persoana impozabilă stabilită în străinătate a întocmit toate formalitățile necesare desemnării unui alt reprezentant fiscal sau, după caz, și-a înregistrat un sediu permanent în România.

(6) Persoana impozabilă stabilită în străinătate transmite reprezentantului fiscal factura externă destinată beneficiarului său, fără a indica în aceasta suma taxei pe valoarea adăugată, precum și două copii de pe factura respectivă. Reprezentantul fiscal emite factura fiscală pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii din factura externă și transmite beneficiarului exemplarul original al facturii fiscale împreună cu factura externă. La completarea facturii fiscale se derogă de la toate prevederile legale în vigoare în ceea ce privește circulația și modul de completare a facturilor fiscale, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

a) numărul, care este același cu numărul facturii externe, și data emiterii facturii;

b) la rubrica „furnizor” se completează numele și adresa reprezentantului fiscal, codul fiscal atribuit pentru persoana stabilită în străinătate și numele persoanei stabilite în străinătate pe care o reprezintă;

c) numele, adresa și codul de înregistrare fiscală de plătitor de taxă pe valoarea adăugată a beneficiarului, la rubrica „cumpărător”;

d) denumirea bunurilor livrate și/sau a serviciilor prestate;

e) valoarea bunurilor/serviciilor, exclusiv taxa pe valoarea adăugată, obținută prin convertirea în lei a valutei în funcție de cursul de schimb în vigoare la data emiterii facturii fiscale;

f) cota de taxă pe valoarea adăugată;

g) valoarea taxei pe valoarea adăugată;

h) la total de plată se va înscrie numai suma taxei pe valoarea adăugată.

(7) Reprezentantul fiscal depune decont de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile desfășurate în România de persoana impozabilă stabilită în străinătate pe care o reprezintă. În situația în care reprezentantul fiscal este mandatat de mai multe persoane impozabile stabilite

în străinătate, trebuie să depună câte un decont pentru fiecare persoana impozabilă stabilită în străinătate pe care o reprezintă. Nu îi este permis reprezentantului fiscal să evidențieze în decontul de taxă pe valoarea adăugată depus pentru activitatea sa proprie pentru care este înregistrat ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată operațiunile desfășurate în numele persoanei impozabile stabilite în străinătate, pentru care depune un decont de taxă pe valoarea adăugată separat.

(8) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente achizițiilor de bunuri/servicii efectuate în numele persoanei impozabile stabilite în străinătate, reprezentantul fiscal trebuie, de regulă, să dețină documentele originale prevăzute de lege. Cu aprobarea organului fiscal la care este înregistrat ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată, reprezentantul fiscal poate justifica deducerea taxei pe valoarea adăugată pe baza fotocopiei de pe factura originală, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) persoana impozabilă stabilită în străinătate să justifice organului fiscal obligația legală, impusă de țara unde aceasta este stabilită, de a deține facturi originale la sediul societății străine;

b) fotocopiile să fie certificate de societatea străină că sunt conforme cu originalul;

c) persoana străină trebuie să se angajeze în scris că va pune temporar facturile originale la dispoziție reprezentantului fiscal, la cererea organului fiscal, pentru control.

Art. 11. — (1) Dacă activitatea pe care o desfășoară în România persoana impozabilă stabilită în străinătate implică obligativitatea înregistrării unui sediu permanent, astfel cum este definit la titlul I din Legea nr. 571/2003, aceasta nu mai poate să își desemneze un reprezentant fiscal în România. Sediul permanent se înregistrează ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată și îndeplinește toate obligațiile privind taxa pe valoarea adăugată care decurg din titlul VI din aceeași lege și din prezentele norme pentru activitățile atribuibile sediului permanent.

(2) Pentru activitățile care nu sunt atribuibile sediului permanent, desfășurate în România de persoana impozabilă stabilită în străinătate, sediul permanent aplică o procedură similară celei stabilite la art. 10 alin. (6) și (8) din prezentul ordin pentru reprezentantul fiscal. Se exceptează lit. b) a alin. (6) al art. 10, unde se completează la rubrica „furnizor” numele și adresa sediului permanent al persoanei impozabile stabilite în străinătate, precum și codul fiscal atribuit pentru sediul permanent. Pe facturile emise se va face mențiunea: „activități care nu sunt atribuibile sediului permanent”.

(3) Sediul permanent este angajat din punct de vedere al drepturilor și obligațiilor privind taxa pe valoarea adăugată și pentru toate operațiunile efectuate în România de persoana impozabilă stabilită în străinătate care nu sunt atribuibile sediului permanent. Decontul de taxă pe valoarea adăugată cuprinde atât operațiunile atribuibile sediului permanent, cât și pe cele care nu sunt atribuibile acestuia, efectuate în România de persoana impozabilă stabilită în străinătate.

(4) În situația în care ulterior desemnării unui reprezentant fiscal, ca urmare a activității desfășurate, persoanei impozabile stabilite în străinătate îi revine obligația înregistrării unui sediu permanent, aceasta trebuie să renunțe la reprezentantul fiscal, drepturile și obligațiile în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată fiind preluate de sediul permanent.

CAPITOLUL V

Norme de aplicare a art. 161 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Art. 12. — (1) În conformitate cu art. 161 alin. (1) din Legea nr. 571/2003, operațiunile efectuate după data intrării în vigoare a titlului VI din legea menționată, în baza unor contracte în derulare, vor fi supuse prevederilor titlului VI, cu excepția celor prevăzute la alin. (2), (3) și (6) ale art. 161. Ordonatorii de credite, în cazul instituțiilor publice, au obligația să asigure fondurile necesare plății taxei pe valoarea adăugată în situația în care operațiunile respective nu mai sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată sau în cazul modificării de cotă.

(2) Livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate până la data de 31 decembrie 2003 inclusiv, justificate cu documente de expediție și transport, situații de lucrări, procese-verbale de recepție sau cu alte documente similare, din care să rezulte că livrarea și/sau prestarea au fost efectuate până la data menționată, vor fi facturate potrivit regimului în vigoare la data efectuării operațiunilor respective.

(3) În situația în care, anterior datei de 1 ianuarie 2004, s-au încasat avansuri sau au fost întocmite facturi fiscale înaintea livrării de bunuri ori prestării de servicii, se va proceda la regularizare pentru a se aplica regimul în vigoare la data efectuării livrării de bunuri sau prestării de servicii, cu excepția livrărilor de bunuri și prestărilor de servicii care se efectuează continuu, pentru care regularizarea se va efectua în funcție de data la care intervine exigibilitatea taxei potrivit art. 135 alin. (4) din Legea nr. 571/2003.

(4) Prețurile cu amănuntul, care includ taxa pe valoarea adăugată colectată neexigibilă de 19%, ale stocurilor de medicamente de uz uman și veterinar din farmacii, existente la data de 31 decembrie 2003, se corectează cu diferența dintre cota de 19% în vigoare până la data de 31 decembrie 2003 și cota de 9% în vigoare de la data de 1 ianuarie 2004, aplicând procedeul sutei mărite. Această operațiune se reflectă contabil prin înregistrarea: 371 = 4428 în roșu sau cu semnul minus, cu suma aferentă reducerii taxei pe valoarea adăugată de la 19% la 9%. Modificarea de cotă nu afectează deducerea taxei pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de medicamente efectuate până la 31 decembrie 2003, care au fost livrate prin aplicarea cotei de 19% de taxă pe valoarea adăugată. Începând cu data de 1 ianuarie 2004 medicamentele de uz uman și veterinar se livrează cu cota de 9% de taxă pe valoarea adăugată, indiferent dacă sunt din stocurile producătorilor, ale farmaciilor sau dacă provin din import.

(5) Orice contract în derulare privind livrări de bunuri sau prestări de servicii, inclusiv cele de achiziții publice,

sunt supuse cotelor și regimurilor de taxă pe valoarea adăugată în vigoare de la data de 1 ianuarie 2004, potrivit art. 161 alin. (1) din Legea nr. 571/2003. În cazul contractelor de achiziții publice, la care prețurile negociate nu conțin taxa pe valoarea adăugată potrivit legii achizițiilor publice, se procedează astfel: pentru livrări de bunuri sau prestări de servicii care au fost scutite cu sau fără drept de deducere până la data de 31 decembrie 2003, iar de la 1 ianuarie 2004 sunt supuse cotei standard sau cotei reduse de taxă pe valoarea adăugată, facturarea se face prin adăugarea cotei de taxă pe valoarea adăugată corespunzătoare la prețul stabilit prin contractul de achiziții publice pentru livrările/prestările efectuate începând cu data de 1 ianuarie 2004, iar în cazul livrărilor de bunuri sau prestărilor de servicii care au fost supuse cotei de 19% de taxă pe valoarea adăugată până la data de 31 decembrie 2003, iar de la data de 1 ianuarie 2004 sunt supuse cotei reduse de taxă pe valoarea adăugată, facturarea se face prin adăugarea cotei reduse de taxă pe valoarea adăugată la prețul stabilit prin contractul de achiziții publice pentru livrările/prestările efectuate începând cu data de 1 ianuarie 2004. Pentru livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate până la data de 31 decembrie 2003 inclusiv se aplică prevederile alin. (2) și (3).

CAPITOLUL VI

Norme de aplicare a art. 161 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Art. 13. — Potrivit art. 161 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 pentru operațiunile de intermediere în turism, vânzările de bunuri second hand, operațiunile realizate de casele de amanet, se stabilesc reguli diferite prin norme.

Art. 14. — (1) Prin prezentul articol se stabilesc reguli speciale pentru operațiunile de intermediere în turism.

(2) Agențiile de turism touroperatoare și detailiste, denumite în continuare *agenții de turism*, pot aplica regulile speciale prevăzute de prezentul articol, în măsura în care acționează în nume propriu în folosul turistului și utilizează pentru realizarea pachetului turistic sau a unor componente ale acestuia, bunuri și/sau servicii achiziționate de la alte persoane impozabile.

(3) Toate operațiunile efectuate de agențiile de turism pentru realizarea pachetului turistic sau a unor componente ale acestuia, în condițiile precizate la alin. (2), sunt considerate ca o prestare de servicii unică a agenției de turism. Această prestație unică se impune în țara în care agenția de turism își are stabilit sediul activității economice sau un sediu permanent de la care sunt prestate serviciile.

(4) Baza de impozitare a serviciului unic furnizat de agenția de turism este constituită din beneficiul realizat de agenție, diminuat cu suma taxei pe valoarea adăugată inclusă în beneficiul respectiv. Acest beneficiu este egal cu diferența dintre prețul de vânzare solicitat de agenția de turism și costul real al pachetului turistic sau al unor componente ale acestuia. În înțelesul prezentului alineat, prin:

a) *preț de vânzare* se înțelege tot ceea ce constituie contrapartida obținută sau care se va obține de către agenția de turism de la client ori de la un terț pentru

pachetul turistic sau, după caz, pentru componente ale acestuia, inclusiv subvențiile legate direct de această operațiune, impozitele, taxele, cheltuielile accesorii cum sunt comisioanele și asigurarea solicitată de agenție clientului, dar exclusiv sumele prevăzute la art. 137 alin. (3) din Legea nr. 571/2003;

b) *costul real al pachetului turistic sau, după caz, al unor componente ale acestuia* se înțelege prețul, inclusiv taxa pe valoarea adăugată care nu se deduce, facturat de prestatorii unor servicii precum servicii de transport, hoteliere și de alimentație publică și alte cheltuieli precum asigurarea auto a mijlocului de transport, taxe pentru viză, diurnă și cazare pentru șofer, taxe de autostradă, taxe de parcare, combustibil, cu excepția cheltuielilor generale care intră în costul pachetului turistic sau, după caz, al unor componente ale acestuia.

(5) Taxa pe valoarea adăugată colectată aferentă serviciului unic al agenției de turism se determină prin aplicarea procedurii sutei mărite asupra bazei de impozitare determinate conform alin. (4). Cota de taxă pe valoarea adăugată este cota standard de 19%. Pentru determinarea sumei taxei pe valoarea adăugată aferente pachetelor turistice sau a unor componente ale acestora comercializate într-o perioadă fiscală se țin jurnale de vânzări sau, după caz, borderouri de vânzări (încasări), separate de operațiunile pentru care se aplică regim normal de taxă pe valoarea adăugată, în care se evidențiază numai totalul documentului de vânzare, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, precum și jurnale de cumpărări, separate, în care se evidențiază cumpărările de bunuri/servicii care se cuprind în costul real al pachetului turistic. Baza de impozitare și suma taxei pe valoarea adăugată colectată pentru aceste operațiuni într-o perioadă fiscală se determină pe baza unor situații de calcul și se evidențiază corespunzător în decontul de taxă pe valoarea adăugată.

(6) Agențiile de turism nu au dreptul să înscrie taxa pe valoarea adăugată, în mod distinct, în facturile fiscale sau în alte documente legale care se predau turistului, pentru operațiunile cărora le sunt aplicate regulile speciale prevăzute de prezentul articol.

(7) Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată pentru serviciul unic furnizat de agenția de turism touroperatoare intervine la data la care toate elementele necesare determinării bazei de impozitare prevăzute la alin. (4) sunt certe.

(8) Taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor și serviciilor achiziționate în vederea realizării de operațiuni supuse regulilor speciale prevăzute de prezentul articol nu este deductibilă de către agențiile de turism.

(9) Agențiile de turism pot opta pentru aplicarea regimului normal de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la alin. (2).

(10) Atunci când agențiile de turism efectuează atât operațiuni supuse regimului normal de taxă pe valoarea adăugată, cât și operațiuni supuse regulilor speciale, acestea trebuie să conducă evidențe contabile separate pentru fiecare.

Art. 15. — (1) Prin prezentul articol se stabilesc reguli speciale pentru vânzările de bunuri second hand.

(2) Regulile speciale pentru vânzările de bunuri second hand se aplică de către persoanele impozabile înregistrate ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată care livrează bunuri second hand (de ocazie) în conformitate cu prevederile prezentului articol.

(3) În vederea aplicării acestor reguli speciale, în sensul taxei pe valoarea adăugată, prin *bunuri second hand (de ocazie)* se înțelege bunurile mobile corporale care au fost utilizate anterior achiziționării și urmează a fi reparate, îmbunătățite sau vândute ca atare. În această categorie se include și cartea veche.

(4) Prin *persoană impozabilă revânzătoare*, în sensul taxei pe valoarea adăugată, se înțelege o persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată, care în cadrul activității sale economice cumpără din țară bunuri second hand (de ocazie) în vederea revânzării acestora către alte persoane.

(5) În prevederile alin. (4) se încadrează persoanele impozabile care au prevăzut în obiectul de activitate comercializarea de bunuri second hand (de ocazie).

(6) Baza de impozitare pentru livrarea de către persoanele impozabile revânzătoare a bunurilor second hand se determină la livrarea bunurilor și este constituită din suma reprezentând diferența dintre prețul de vânzare obținut, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, și prețul de cumpărare a bunurilor, însă numai dacă persoana impozabilă revânzătoare a cumpărat bunurile respective de la:

a) persoane care nu sunt înregistrate ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată;

b) alte persoane impozabile revânzătoare, în măsura în care livrarea de bunuri realizată de acestea a fost supusă prezentului regim special.

(7) Persoanele impozabile revânzătoare care livrează bunuri second hand nu au dreptul să înscrie taxa pe valoarea adăugată, în mod distinct, în facturile fiscale sau în alte documente legale care se predau cumpărătorului, taxa nefiind deductibilă de către cumpărător.

(8) Taxa pe valoarea adăugată colectată, aferentă livrării de către persoanele impozabile revânzătoare, de bunuri second hand se determină prin aplicarea procedurii sutei mărite asupra bazei de impozitare determinată conform alin. (6). Cota de taxă pe valoarea adăugată este cota standard de 19% sau, după caz, cota redusă de 9%. Pentru determinarea sumei taxei pe valoarea adăugată aferente operațiunilor de livrare de bunuri second hand într-o perioadă fiscală se țin jurnale de vânzări sau, după caz, borderouri de vânzări (încasări), separate de operațiunile pentru care se aplică regim normal de taxă pe valoarea adăugată, în care se evidențiază numai totalul documentului de vânzare, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, precum și jurnale de cumpărări, separate, în care se evidențiază cumpărările de bunuri destinate a fi vândute în regim second hand. Baza de impozitare și suma taxei pe valoarea adăugată colectate pentru aceste operațiuni într-o perioadă fiscală se determină pe baza unor situații de calcul și se evidențiază corespunzător în decontul de taxă pe valoarea adăugată.

(9) Persoanele impozabile revânzătoare pot opta pentru regimul normal de taxă pe valoarea adăugată.

(10) Persoanele impozabile care livrează atât bunuri supuse regimului normal de taxă pe valoarea adăugată, cât și bunuri în regim second hand trebuie să țină evidență separat pentru fiecare activitate.

Art. 16. — (1) Prin prezentul articol se stabilesc reguli speciale aplicate bunurilor second hand vândute în sistem de consignație.

(2) Pentru bunurile second hand vândute în sistem de consignație baza de impozitare este constituită din:

a) suma obținută din vânzarea bunurilor încredințate de plătitorii de taxă pe valoarea adăugată;

b) suma reprezentând comisionul obținut din vânzarea de bunuri aparținând neplătitorilor de taxă pe valoarea adăugată sau a bunurilor scutite de taxă pe valoarea adăugată.

(3) Taxa pe valoarea adăugată colectată se determină astfel:

a) în cazul prevăzut la alin. (2) lit. a), prin aplicarea procedurii sutei mărite asupra bazei de impozitare, dacă livrările de bunuri sunt taxabile. Cota de taxă pe valoarea adăugată este cota standard de 19% sau, după caz, cota redusă de 9%. Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervine în momentul vânzării bunurilor, plătitorii de taxă pe valoarea adăugată care au încredințat bunurile respective sunt obligați să emită facturi fiscale cel mai târziu în ultima zi a lunii în care s-a efectuat vânzarea;

b) în cazul prevăzut la alin. (2) lit. b), prin aplicarea procedurii sutei mărite asupra comisionului reprezentând baza de impozitare. Cota de taxă pe valoarea adăugată este de 19%. Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervine în momentul vânzării bunurilor.

(4) Taxa pe valoarea adăugată colectată stabilită conform alin. (3) lit. b) nu se înscrie în mod distinct în facturile fiscale sau în alte documente legale care se predau cumpărătorului, nefiind deductibilă de către cumpărător. Pentru determinarea sumei taxei pe valoarea adăugată

aferele acestor operațiuni într-o perioadă fiscală se țin jurnale de vânzări sau, după caz, borderouri de vânzări (încasări), separate de operațiunile pentru care se aplică regim normal de taxă pe valoarea adăugată, în care se evidențiază numai totalul documentului de vânzare, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, precum și jurnale de cumpărări, separate, în care se evidențiază cumpărările de bunuri second hand destinate a fi vândute în sistem de consignație. Baza de impozitare și suma taxei pe valoarea adăugată colectate pentru aceste operațiuni într-o perioadă fiscală se determină pe baza unor situații de calcul și se evidențiază corespunzător în decontul de taxă pe valoarea adăugată.

(5) Persoanele impozabile care livrează atât bunuri supuse regimului normal de taxă pe valoarea adăugată, cât și bunuri supuse regulilor speciale de vânzare în sistem de consignație, conform alin. (3) lit. b), trebuie să țină evidența separat pentru fiecare activitate.

Art. 17. — Pentru operațiunile realizate de casele de amanet se aplică următoarele reguli speciale:

a) dobânzile sau comisioanele încasate de casele de amanet pentru acordarea de împrumuturi sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată potrivit art. 141 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 571/2003, indiferent dacă bunurile mobile depuse de către debitor drept gaj sunt sau nu returnate;

b) dacă împrumutul nu este restituit de către debitor, casele de amanet datorează taxa pe valoarea adăugată pentru valoarea obținută din vânzarea bunurilor care devin proprietatea casei de amanet. Dacă potrivit contractului încheiat cu debitorul bunurile sunt vândute în sistem de consignație, casele de amanet datorează taxa pe valoarea adăugată numai pentru comisionul realizat din vânzarea bunurilor, aplicând prevederile art. 16.

Art. 18. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 22 decembrie 2003.
Nr. 1.845.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro